

Sygn. akt I C 957/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Beata Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa *N. Hurtowni (...), (...)* Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w *W.*

przeciwko *M. M. (1)*

o zapłatę kwoty 123,40 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt *I C 957/18*

UZASADNIENIE

Strona powodowa *N. Hurtownia (...), (...)* Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w *W.* wniosła w postępowaniu nakazowym o zasądzenie na od pozwanej *M. M. (1)* kwoty 123,40 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 28 sierpnia 2015 r. została zawarta umowa zbycia wierzytelności pomiędzy Gminą *B.* a Spółką, na podstawie której nabyła ona pakiet wierzytelności dotyczących opłat taryfowych (za przejazd) oraz opłat dodatkowych (karnych) z tytułu korzystania przez osoby fizyczne ze środków transportu organizowanego przez Gminę bez ważnego biletu na przejazd lub bez dokumentów uprawniających do przejazdów ulgowych. Wśród nabytych wierzytelności znajduje się także wierzytelność dochodzona od pozwanej, ustalona na podstawie raportu z kontroli nr (...) w kwocie 123,40 zł.

Zarządzeniem z dnia 19.02.2018 r. skierowano sprawę do rozpoznania

w postępowaniu upominawczym i nakazem zapłaty z tej samej daty uwzględniono powództwo w całości.

Pozwana wniosła skutecznie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty,

w szczególności podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Pismem procesowym z dnia 18.04.2018 r. strona powodowa cofnęła pozew bez zrzeczenia się roszczenia, jednak pozwana nie wyraziła zgody na cofnięcie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lutego 2013 r. kontroler biletów wystawił raport z kontroli nr (...),

w którym stwierdził, że pozwana M. M. (1) naruszyła przepisy przewozowe polegające na jeździe bez ważnego biletu. W związku z tym naliczono opłatę za przejazd

w wysokości 3,40 zł oraz opłatę karną w wysokości 120 zł.

Dowód: odpis Raportu z kontroli Nr (...) z dnia 10.02.2013 r.

Dnia 28 sierpnia 2015 r. Gmina B. jako (...) oraz strona powodowa N. Hurtownia (...), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako (...) zawarły umowę zbycia wierzytelności nr (...). (...).2.2015. Przedmiotem umowy była sprzedaż wierzytelności (zwanym „pakietem wierzytelności”) należnych od osób, na które nałożono opłaty dodatkowe w okresie od 1.01.2013 r. do 30.06.2013 r. za przejazd środkami transportu miejskiego organizowanego przez Gminę B. bez biletu, bez ważnego biletu lub dokumentów uprawniających do przejazdów ulgowych. Na podstawie tej umowy Spółka nabyła pakiet wierzytelności wskazanych w załączniku nr 1 do umowy, a wraz

z przenoszonymi wierzytelnościami przeszły na nią wszelkie prawa z nimi związane.

W załączniku nr 1 została wskazana wierzytelność wobec pozwanej M. M., wynikająca

z Raportu z kontroli Nr (...) z dnia 10.02.2013 r. w wysokości 123,40 zł.

Dowód: odpisy: umowy zbycia wierzytelności nr (...). (...).2.2015. z dnia 28.08.2015 r.

i załącznika nr 1 do Umowy zbycia wierzytelności nr (...). (...).2.2015. z dnia 28.08.2015 r.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwa nie można uwzględnić.

Dochodzone pozwem roszczenie strona powodowa wywodziła z zawartej przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powodowej Spółki (...) umowy przewozu

z dnia 10 lutego 2013 r. Zgodnie zaś z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Stosownie natomiast do art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012 r., poz. 1529), umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Natomiast zgodnie z przepisem art. 33a ust. 3 powołanej ustawy, w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Na udowodnienie istnienia roszczenia wobec pozwanego z tytułu należności za przewóz i opłaty dodatkowej naliczonej z powodu jazdy bez ważnego biletu, strona powodowa przedłożyła odpis raportu z kontroli wystawionego na imię i nazwisko pozwanej. Wierzytelność wobec pozwanej została też przelana na rzecz strony powodowej.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 i nast. k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności a jej cesjonariusz, powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze, aniżeli mógł to uczynić cedent.

Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 r., V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

Należy jednak przede wszystkim podnieść, że roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu. Według bowiem przepisu art. 77 ust. 1 prawa przewozowego, z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78, roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych

w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Przepis art. 77 ust. 3 pkt 6 prawa przewozowego stanowi z kolei, że przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu innych zdarzeń prawnych, czyli także dla przypadków braku odpowiedniego dokumentu przewozu

- od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W tym przypadku roszczenie o zapłatę opłaty za przejazd w kwocie 3,40 zł i opłaty karnej w kwocie 120 zł stało się wymagalne

w dniu 10 lutego 2013 r., a w związku z tym termin jego przedawnienia upłynął w dniu 10 lutego 2014 r. Strona powodowa nie udowodniła, że przed upływem tego terminu ona lub jej poprzednik prawny doprowadzili do przerwania terminu przedawnienia, a pozew w niniejszej sprawie wniosła dopiero w dniu 01 lutego 2018 r., czyli po upływie terminu przedawnienia. W tych okolicznościach pozwana mogła się uchylić od zaspokojenia tego roszczenia, powołując się na zarzut przedawnienia. Zgodnie bowiem z przepisem art. 117 § 2 zd. 1 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

W związku z powyższym, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak

w sentencji wyroku.